

Hồi Thử Bảy Mười
MÂY MÙ BAO PHỦ

Tật không ngờ một trận hung hiểm lại kết thúc một cách giản dị như thế?

Cổ Thu Linh nở một nụ cười tươi như hoa xuân nói:

– Mời thiếu hiệp vào!

Đinh Hạo mang một tâm trạng hoang mang khôn tả bước vào điện, hấn chẳng đoán được dụng ý của Uy Phu nhân thế nào, hấn chấp tay làm lễ rồi ngồi xuống ghế.

Uy Linh Sứ Giả Cổ Thu Linh lại trở về vị trí cũ nơi đó.

Uy Linh phu nhân nhu hòa nói:

– Sự việc vừa rồi, thiếu hiệp chớ trách làm gì, bản chủ muốn thử xem thiếu hiệp có phải là truyền nhân của Hắc Nho chẳng, ngoài ra không có ý gì khác!

– A!

Đinh Hạo mới hiểu được, thì ra Uy Linh phu nhân muốn khám nghiệm lai lịch võ công của mình, vì người nghi ngờ mình là truyền nhân của Hắc Nho, may mà mình không bại lộ võ công của sư môn ra.

Uy Linh phu nhân lại nói:

– Nếu có một ngày nào đó, bản tọa phái người tìm kiếm Hắc Nho mong rằng thiếu hiệp có thể tiếp giúp một tay.

Đinh Hạo nghe nói giật mình lần nữa, có lẽ vấn đề chánh lại ở đây, y muốn mượn mình tìm kiếm Hắc Nho nhưng tìm kiếm được chăng? Y nằm mộng cũng chắc không ngờ người đối diện với y là ai, mình có nên thừa dịp này thám thính được chút nào manh mối bên trong ư, hấn nghĩ thế bèn sảng khoái nói:

– Đương nhiên vẫn bối sẵn sàng phụ lực!

– Thế thì tốt lắm, bản tọa cảm kích thiếu hiệp tột cùng!

– Không dám!

– Lúc thiếu hiệp gặp Hắc Nho, là bản lai diện mạo của người chăng?

Gương mặt trung niên, giọng điệu lạnh lùng nhưng trầm tĩnh.

– Đúng vậy, cả đời người y chưa từng dùng chân diện mục gặp ai cả !

– Chắc phu nhân đã gặp chân diện mục của người ư?

– Đương nhiên ta quen thuộc hơn ai hết!

– Văn bối được pháp hỏi phu nhân lần nữa, quan hệ phu nhân và Hắc Nho như thế nào?

– Điều này người không cần thiết phải biết làm gì!

– Phu nhân tìm người có mục đích gì chẳng?

Uy Linh phu nhân chẳng do dự đáp ngay:

– Đây là chuyện riêng tư của bản tọa.

Đinh Hạo chẳng nản lòng nói tiếp:

– Chẳng phải văn bối có ý thăm dò chuyện riêng tư của phu nhân nhưng... biết được chút ít, khi gặp lại Hắc Nho dễ ăn nói chút thôi.

Uy Linh phu nhân mỉm cười nói:

– Không phải vì hiếu kỳ chứ?

Đinh Hạo nhủ thầm: “Cặp mắt bén nhọn thật” nhưng hắn vẫn trầm tĩnh nói:

– Có lẽ phu nhân hiểu lắm rồi, văn bối chẳng có ý nghĩ như thế!

Uy Linh phu nhân vẫy tay nói:

– Câu chuyện dừng tại đây được rồi, bản tọa có một vật, biểu người làm lễ vật hội ngộ!

Đinh Hạo cúi người nói:

– Không dám đảm đương hậu lễ của phu nhân!

Uy Linh phu nhân xoay người về hướng Cổ Thu Linh gật đầu một cái.

Cổ Thu Linh lập tức từ bàn dưới bưng tới một cái mâm ngọc thạch bé nhỏ xinh đẹp, trong mâm ngọc thạch có một hạt châu màu đen to bằng mắt mèo, có lẽ họ đã chuẩn bị trước.

Uy Linh phu nhân lại nói tiếp:

– Đây là Tỳ Độc Châu, căn cứ văn hiến ghi chép rằng hạt châu này là nội đơn của Độc Giác Nghiệt Long, mang hạt châu vào người, thì trăm ngàn thứ độc chẳng xâm nhập được, nếu gặp người trúng độc, ngâm nước mà uống có thể giải ngay...

Đinh Hạo buột miệng nói:

– Đây là bảo vật hiếm có nha!

Cổ Thu Linh thoăn thoắt bước tới phía trước mặt Đinh Hạo, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

– Đây là phu nhân trọng ái, xin thiếu hiệp cầm lấy.

Đinh Hạo xúc động đứng dậy, dùng ngón tay cầm lấy, sau đó cung kính cúi người nói:

– Đa tạ phu nhân hậu tặng.

– Miễn lễ, thưởng buổi tiệc rượu ở tiền điện, Uy Linh thay mặt bản tọa hầu khách.

Đinh Hạo cung kính chấp tay xá một xá, được Cổ thu linh hướng dẫn lui khỏi Uy Linh Điện.

Ra tới tiền điện, một bàn thịnh tiệc đã chuẩn bị sẵn, hai thiếu nữ cung trang cầm bình đứng hầu.

Cổ Thu Linh vào ghế chủ tọa, mình thì ngồi ở khách vị.

Rượu quá ba tuần, Đinh Hạo không nín được bèn nói:

– Cổ cô nương, sau buổi tiệc rượu tại hạ phải rời khỏi Uy Linh Cung chẳng?

Cổ Thu Linh cười nói:

– Đúng thế!

– Bây giờ là canh mấy?

– Ngoài kia mặt trời đang đứng bóng!

– Ngồi kiệu hay là...

– Vẫn phải ngồi kiệu, có ta tiễn đưa!

Sau khi xong buổi tiệc rượu, cung nữ mang khăn ra tới, rồi được Cổ Thu Linh dẫn qua nhiều hàng điện đèn ra tới chỗ hạ kiệu lúc nhập cung, tiểu kiệu đã trực sẵn ở đấy.

Đinh Hạo quay về hướng Cổ Thu Linh mỉm cười, liền cất bước vào kiệu.

Cũng chạy một khoảng thời gian như vừa rồi, tiểu kiệu dừng lại, màn che được vén lên ngay, tia nắng sáng rực làm chói mắt hấn chẳng ít, bước xuống tiểu kiệu chiếc kiệu liền đi ngay.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn trời cao trong sáng, rừng thẳm núi xanh man mác, hít một hơi mạnh không khí trong lành, trải qua kinh lịch nửa ngày nửa đêm trong cung y như một giấc chiêm bao ly kỳ chẳng sai.

Cổ Thu Linh ra vẻ luyến tiếc nói:

– Đinh thiếu hiệp, chúng ta sẽ gặp lại sau!

Đinh Hạo thành khẩn nói:

– Đa tạ cô nương chiếu cố, tại hạ rất cảm kích, hẹn gặp lại sau!

– Sau khi thiếu hiệp xuống núi, chuẩn bị đi đâu?

– Xuống phía nam tầm thù!

– Bao giờ trở lại?

– Chưa biết được!

– Ta tiễn thiếu hiệp một đoạn đường nha?

– Được rồi, tại hạ còn nhớ đường ra!

– Chúng ta...

Hai chữ “Chúng ta” khiến Đinh Hạo bất giác rung mình chẳng ít, hấn cảm thấy Cổ Thu Linh và Mai Ánh Tuyết đoan trang như nhau, chẳng hề có chút tập khí lả lơi của những cô gái võ lâm thường thấy. Hấn thoát nghĩ đến Mai Ánh Tuyết lòng hấn lại bồn loạn lên. Sao nàng lại là con gái của Kim Long ban chủ chứ? Tại sao nàng lại sanh trưởng trong hoàn cảnh như thế kia?

– Một cuộc tình này kết quả sẽ đi đến đâu?

Hấn nghĩ tới đây bất giác thở dài.

Cổ Thu Linh nường đôi mày liễu nói:

– Thiếu hiệp than thở gì thế?

Đinh Hạo như có thâm ý cảm khái nói:

– Ta than thở thế sự đa biến, nhân sanh vô thường!

– Chạm cảm tình sanh chẳng?

Cặp mắt của Cổ Thu Linh tròn xoe, chăm chăm nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo rung động, hấn từ ánh mắt tròn xoe đó học được tâm ý của nàng, cảnh giác thâm: Đinh Hạo trách nhiệm người còn nặng lắm, đại sự thù nhà sư môn chưa xong, chớ nên nghĩ đến tình cảm trai gái nha!

– Không phải thế, có cảm nghĩ chung thôi!

– Niên kỷ thiếu hiệp được bao nhiêu?

– Niên kỷ được hai mươi!

– A! Ta thì hai mươi lăm tuổi, lớn hơn người năm tuổi!

Đinh Hạo động lòng, một cô gái tự khai niên kỷ mình là hiếm có, nhưng hấn cũng đã đoán được phần nào ở bên trong, hấn ra vẻ chẳng có gì hết nói:

– Cổ cô nương đáng làm tỷ tỷ ta vậy!

Cổ Thu Linh vui mừng khôn tả nói:

– Thật chứ?

Đinh Hạo bất giác ngây người, mình nói một cách vô tư nàng bèn cho là thật, nhưng lời nói ra khỏi miệng khó thu hồi được, dù sao cũng chẳng có gì quan trọng lắm, hấn bèn gượng cười nói:

– Đây vốn là sự thật mà!

Cổ Thu Linh mỉm cười nói:

– Thế thì ta phải gọi người là đệ đệ rồi!

Đinh Hạo đành nói liều:

- Đương nhiên được chứ!
- Thế thì người gọi ta là tỷ tỷ ư?
- Đó là chuyện hợp tình hợp lý thôi!
- Người chẳng ngại có tỷ tỷ nhiều sao?

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Tiểu đệ một người cô nhi, còn người tỷ tỷ nào đâu?

Cổ Thu Linh cười bí mật nói:

- Đinh đệ không đồng ý nói thì thôi!

Đinh Hạo cười thầm, lòng dạ con gái hẹp hòi ích kỷ là trời sanh vậy, ý nói câu này của người đương nhiên muốn ám chỉ hồng nhan bạn hữu mình rồi, nhưng nói cho khéo tranh hai chữ “muội muội” thôi, hắn bèn chuyển sang đề tài khác nói:

- Tỷ tỷ, vẫn chưa có tin tức của Trường Bạch Nhất Tiêu chẳng?

Cổ Thu Linh suy nghĩ một hồi nói:

- Ta cùng đệ đến Chiêu Ứng Tự khám xét, thế nào?
- Không trở ngại đến việc tỷ tỷ chẳng?
- Ta cũng chẳng có việc gì cả, việc đi với đệ mới cần thiết hơn!
- Cũng được, thế thì chúng ta đi ngay!
- Chẳng mấy chốc hai người đã đến Chiêu Ứng Tự.

Đinh Hạo dòm ngó xung quanh một hồi nói:

- Bắt tay vào việc thế nào đây?
- Chúng ta hãy lục soát xem có bí thất hầm huyệt trước đã.
- Hãy từ chánh điện lục soát trước xem nào!

Thế rồi hai người bắt đầu lục soát những nơi khả nghi, đồng thời dùng kiếm đâm thọc, lục soát cả đại điện, hai bên tây sương viện xong cũng chẳng thấy gì cả, cùng qua tới hậu điện.

Hậu điện phần nhiều thì đổ nát, diện mục thần quang tan nát, khuyết đầu gãy tay, màng nhện bồ hóng văng tứ tung, mùi hôi ẩm ướt khó ngửi.

Bỗng nhiên, Đinh Hạo thất thanh kêu lên:

- Ở đây rồi!

Cổ Thu Linh vội tiến tới nói:

- Đinh đệ phát hiện gì thế?
- Người xem trên mặt đất kia!
- A! Dấu chân... đệ tử bản cung từng đến đây lục soát đương nhiên để lại

dấu chân rồi!

– Nhưng quý cũng có phái nam đệ tử ra đây chẳng?

– Không, trong cũng không có một nam nhân nào cả, đệ chớ tưởng hai người khiêng kiệu là trang hán tử thật sự đó là hai thiếu nữ to lớn tay chân thô kệch đều hóa trang đấy...

– Thế thì đúng rồi, tỷ tỷ xem kỹ dấu chân này thế nào?

Cổ Thu Linh xem xét giầy lát thất kinh nói:

– A! Ta tức thì chẳng để ý đến, dấu chân nhỏ bé do đệ tử bản cung lưu lại, còn dấu chân nam nhân đạp chồng lên này là có sau, thế thì sau khi đệ tử bản cung lục soát xong, lại có kẻ khác đã đến đây!

– Dấu chân giầy nam này thông tới bàn thờ...

– Hừ!

Đinh Hạo định thần, trầm giọng cất tiếng nói:

– Ngộ quá, người chớ ẩn núp bên trong nữa, hãy ra đây mau!

Hắn kêu lớn tiếng ba lượt, không thấy phản ứng gì cả.

Cổ Thu Linh cau mày nói:

– Đinh đệ lạ thật!

– Có điều gì lạ đâu?

– Thường thì hòa thượng không mang giầy ủng, ta cũng đã thấy Ngộ Quả Hòa Thượng hay mang giầy rơm, có lúc thì hắn đi chân không, mà dấu giầy ủng này rõ ràng là do một người lạ lưu lại...

Cổ Thu Linh dừng một hồi nói tiếp;

– Nhìn dấu giầy biết chắc công lực người này khá cao...

– Phải chăng là người đã ám sát Thất Chỉ Tàn Sát?

– Có lẽ như vậy, trông tình hình hung thủ chưa rời khỏi núi đâu!

– Chúng ta tiếp tục lục soát xem nào!

Thế rồi hai người lại tiếp tục dùng mũi kiếm thăm dò trên mặt đất, cho tới cổng ngoài toàn những cỏ dại lá khô, dấu giầy ủng đến đây thì dứt.

Đinh Hạo đảo mắt nhìn xem tứ phía một hồi, buồn buồn nói:

– Có lẽ chạy mất rồi!

Thình lình, Cổ Thu Linh dùng tay trở vào một ngôi nhà sụp đổ, thất kinh kêu lên:

– Đinh đệ, người xem đó là vật chi vậy?

Đinh Hạo thuận theo ngón tay nàng dòm tới, chỉ thấy một góc y áo lộ ra bên

ngoài, hắc liên nhún mình nhảy vọt tới trước, trầm giọng hét:

– Bằng hữu nào thế, xin hãy ra đây!

Không thấy phản ứng gì cả, Đinh Hạo hét lên lần nữa:

– Chớ ẩn đầu lòi đuôi làm gì nữa?

Bổng Cổ Thu Linh nhảy tới, từ bên hướng trái nhìn vào thất thanh kêu lên:

– Ngô Quả hòa thượng!

Đinh Hạo rùng mình, cầm kiếm tiến gần hơn nữa, quả thấy Ngô Quả hòa thượng ngồi xếp bằng dưới đất, chẳng nói năng mà cũng không nhúc nhích gì cả, hắc nhủ thầm: tên ma đầu này trầm tĩnh thật, hắc dùng kiếm trở vào người y găm hết nói:

– Trường Bạch Nhất Kiêu! Hãy ra đây mau!

Vẫn không thấy phản ứng gì cả, Đinh Hạo vận khởi chân lực một luồng kiếm khí bắn vào người Trường Bạch Nhất Kiêu. Soạt! Một tiếng trúng phải thân người nhưng Trường Bạch Nhất Kiêu vẫn ngồi yên không động đậy, nhưng chẳng hề biết gì cả, cũng không thấy máu chảy ra, thế thì công lực y kinh khiếp thật?

Đinh Hạo thoáng hồi tưởng cảnh Thất Chỉ Tàn Sát đấu với Trường Bạch Nhất Kiêu ở tối hôm qua, không khỏi rùng mình phát lạnh, Thất Sát Chỉ của Thất Chỉ Tàn Sát có thể xuyên phá cột đá dễ dàng, thế mà Trường Bạch Nhất Kiêu chịu đựng một kích mà không hề hấn gì cả.

Đây là công lực tà môn gì thế?

Cổ Thu Linh thì đứng ở một bên thật sắc, hoảng hốt nói:

– Đinh đệ hãy tránh ra, để ta dùng Nguyệt Phách Kiếm...

– Không được giết y đệ cần người sống!

– Dùng chưởng phong xem sao?

Đinh Hạo vung chưởng đánh tới, đất cát tung tóe, mịt mù, Trường Bạch Nhất Kiêu té ngã ra đất, thân hình vẫn uốn khúc ngồi ở thế xếp bằng, Đinh Hạo trông thấy tình hình, bất giác diên khùng rống lên:

– Y chết rồi!

Cổ Thu Linh cũng hốt hoảng không kém nói:

– Chết rồi!

– Thi thể đã lạnh cóng!

– A! Thật không ngờ!

Đinh Hạo muốn diên mất, khó khăn biết đường nào mà tìm đặt hung thủ để làm sáng tỏ huyết án năm xưa chỉ sót lại mỗi một mình Vân Phong Tam Hiệu Triệu Nguyên Sanh thôi, nếu chẳng hay hung thủ cuối cùng này chẳng may không còn tại thế, thì huyết án sẽ vĩnh viễn nằm trong bóng tối chẳng sai.

Gương mặt hẩn co rút, toàn thân run lấy bầy.

Cổ Thu Linh trông thấy tình hình, lo lắng nói:

– Đinh đệ, hãy bình tĩnh chút nào, chớ xúc động quá!

Đinh Hạo thu hồi thanh kiếm, chui người vào ngôi nhà sụp đổ kéo xác chết của Trường Bạch Nhất Kiêu ra ngoài.

Cổ Thu Linh cúi người xét nghiệm thì thể một hồi, thất thanh kêu lên:

– Vô Ảnh Phi Mang!

Đinh Hạo nghiêng răng cúi đầu xuống nhìn, quả thấy trên huyết Thái Dương của Trường Bạch Nhất Kiêu đọng lại vết máu to bằng hạt đậu, màu tím đen.

Cổ Thu Linh đứng thẳng người, cau mày nói:

– Cùng một người đã hạ thủ giết chết Thất Chỉ Tàn Sát.

– Đối phương giết người với mục đích gì ư?

– Phải chăng giết người bịt miệng không?

Đinh Hạo không nói gì nữa, trầm tĩnh suy tư tất cả mọi việc đã xảy ra, trước hết Diêm Đô sư Giả chết dưới tay của Độc Tâm Phật, sau đó Giang Hồ Ác Khách bị Bạch Nho giết chết, còn quái khách có xâm con rồng uốn khúc mà mình cứ cho là hung thủ lại chính là Kha Nhất Nghiêu lão ca ca từng cứu sống mình ở năm xưa cũng đã chết theo, bây giờ Trường Bạch Nhất Kiêu cũng lại chết mất.

– Đây là trùng hợp hay là có kế hoạch mưu sát ư?

– Chẳng lẽ tất cả cũng do nhân vật của Vọng Nguyệt Bảo giết chết sao?

– Thất Chỉ Tàn Sát thì hoàn toàn chẳng liên hệ đến huyết án, tại sao cũng bị giết?

Cổ Thu Linh buồn bã nói:

– Đinh đệ, sự việc này rất nghiêm trọng rồi...

– Hừ!

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

– Ta hoài nghi mọi việc do Vọng Nguyệt Bảo giật dây?

– Đệ căn cứ gì lại nói thế?

– Có thể liên quan đến âm mưu mà Vọng Nguyệt Bảo Chủ Trịnh Tam Giang có ý đồ xưng bá võ lâm, chiếu theo gần đây có một số kiêu hùng không còn giá trị để lợi dụng nữa thì bị hẩn tiêu diệt ngay.

– Cũng có lẽ như thế!

– Theo tỷ tỷ suy đoán, hung thủ vẫn còn trong núi này chẳng?

o O o